

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 445/2022-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Slovenská kancelária poisťovateľov**, Bajkalská 19B, Bratislava, IČO 36 062 235, zastúpenej JUDr. Marekom Baraníkom, advokátom vykonávajúcim advokáciu ako konateľ a spoločník spoločnosti Remedium Legal, s. r. o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO 53 255 739, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Cdo/203/2021 z 24. februára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkové východiská

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. mája 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje zrušiť napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania.

2. Sťažovateľka sa ako žalobca žalobou z 22. augusta 2017 domáhala, aby súd uložil žalovanému – [REDAKOVANÉ], bývajúcemu v [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“), povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2 074,86 eur s prísl. z titulu regresného plnenia. Žalovaný spôsobil 19. júla 2016 v Českej republike dopravnú nehodu, na základe čoho Česká kancelária poisťovateľov (ďalej len „ČKP“) odškodnila nároky poškodeného. Následne si ČKP uplatnila tieto svoje nároky u sťažovateľky. Keďže k motorovému vozidlu žalovaného nebolo k dátumu nehody uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, sťažovateľke vznikla podľa § 24 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 381/2001 Z. z.“) povinnosť uhradiť ČKP z poistného garančného fondu poistné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou

motorového vozidla. Žalovaný nesplnil svoju povinnosť podľa § 3 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. uzatvoriť poistnú zmluvu, a preto sťažovateľke vzniklo voči žalovanému právo na náhradu toho, čo za neho plnila.

3. Okresný súd Prešov (ďalej len „okresný súd“) uznesením zo 16. augusta 2018 č. k. 10C/28/2017-86 rozhodol, že nemá právomoc o veci konať (výrok I), konanie zastavil (výrok II) a rozhodol, že sťažovateľka nemá nárok na náhradu trov konania a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok III). S odkazom na nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „nariadenie č. 1215/2012“) uviedol, že nemá právomoc vo veci konať, a konanie preto podľa § 161 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) zastavil.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 10Co/96/2018 z 9. apríla 2019 uznesenie okresného súdu potvrdil.

5. Proti uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP preto, lebo prijatím nesprávneho právneho záveru krajským súdom o tom, že súdy Slovenskej republiky nemajú právomoc vec prejednať, znemožnil krajský súd sťažovateľke, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces.

6. Sťažovateľka odôvodnila prípustnosť dovolania tiež podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP. Rozhodnutie krajského súdu podľa nej záviselo od vyriešenia dvoch právnych otázok:

- a) primárne, či uplatnený nárok v konaní predstavuje nárok na náhradu škody, alebo nárok osobitnej povahy (tzv. postih), ktorý vzniká na základe skutočností uvedených v zákone č. 381/2001 Z. z.;
- b) a nadväznej otázky, či takýto nárok podľa čl. 7 ods. 2 nariadenia č. 1215/2012 vznikol na území Slovenskej republiky (t. j. právomoc konať podľa čl. 7 ods. 2 nariadenia majú súdy Slovenskej republiky) alebo na území iného členského štátu, v posudzovanom prípade Českej republiky.

7. Najvyšší súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že dovolanie sťažovateľky zamietol. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP najvyšší súd uviedol, že v posudzovanom prípade si sťažovateľka neuplatňovala nárok na náhradu škody, ale nárok osobitnej povahy – tzv. postih (regres), ktorý vzniká na základe § 24 ods. 2 písm. b) v spojení s § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. Zároveň skonštatoval, že súdy nižšieho stupňa správne usúdili, že súdy Slovenskej republiky nemajú právomoc vo veci konať s ohľadom na čl. 7 bod 2 nariadenia č. 1215/2012, podľa ktorého možno osobu s bydliskom na území členského štátu žalovať v inom členskom štáte vo veciach nárokov z mimozmluvnej zodpovednosti na súdoch podľa miesta, kde došlo alebo mohlo dôjsť ku skutočnosti, ktorá zakladá takýto nárok. Miestom, kde došlo ku skutočnosti, ktorá uplatnený nárok zakladá, je podľa najvyššieho súdu územie Českej republiky, keďže peňažný dlh plnený prostredníctvom peňažného ústavu je splnený pripísaním sumy dlhu na účet veriteľa v peňažnom ústave (§ 567 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

8. Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, najvyšší súd v tejto súvislosti konštatoval, že dovolanie v tejto časti nie je prípustné, pretože prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým v súdnej veci potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie o zastavení konania z dôvodu nedostatku právomoci konať, je vylúčená podľa § 421 ods. 2 CSP v spojení s § 357 písm. a) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľky

9. V prvom rade sťažovateľka poukazuje na nesprávny záver okresného a krajského súdu (nie však najvyššieho súdu, pozn.) o tom, že nárok sťažovateľky je nárokom na náhradu škody, a nie regresným nárokom. Najvyšší súd ďalej podľa sťažovateľky dospel k nepreskúmateľnému záveru, keď určil, že miesto, kde došlo ku skutočnosti, ktorá uplatnený nárok zakladá, je Česká republika, keďže peňažný dlh plnený prostredníctvom peňažného ústavu je splnený pripísaním sumy dlhu na účet veriteľa v peňažnom ústave. Podľa sťažovateľky je miestom, kde došlo ku skutočnosti, ktorá zakladá žalobou uplatnený nárok, plnenie z poistného garančného fondu sťažovateľky so sídlom v Bratislave.

10. Sťažovateľka odkazuje na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 12Co/84/2021 z 31. januára 2022, podľa ktorého *„Miestom, kde došlo ku skutočnosti zakladajúcej žalovaný postihový nárok je Slovenská republika, pretože žalobca – Slovenská kancelária poisťovateľov je právnickou osobou so sídlom na území Slovenskej republiky (§ 20 ods. 1 cit. zákona č. 381/2001 Z. z.) a spravuje poistný garančný fond (§ 20 ods. 2 cit. zákona). Vyplatenie peňažných prostriedkov z poistného garančného fondu je skutočnosťou zakladajúcou žalovaný nárok. Žalobcovi nevzniklo právo na postih už tým, že došlo k dopravnej nehode v [REDAKOVANÉ], ale v dôsledku toho, že poškodenému vyplatil plnenie z poistného garančného fondu. Teda ku skutočnosti zakladajúcej žalovaný nárok došlo v Slovenskej republike a preto právomoc slovenských súdov (§ 3 a § 9 CSP) na prejednanie tohto sporu je daná podľa citovaného čl. 7 ods. 2 nariadenia.“*

11. Podľa sťažovateľky nebol daný neodstrániteľný nedostatok procesnej podmienky podľa § 161 ods. 2 CSP, a preto nebolo možné konanie zastaviť. Sťažovateľka namieta porušenie jej práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru preto, lebo orgán verejnej moci odmietol poskytnúť sťažovateľke v civilnom spore súdnu ochranu z čisto formalistických dôvodov, pričom zároveň vec absolútne nesprávne posúdil, keď nevychádzal z ustanovení zákona č. 381/2001 Z. z. o sídle poistného garančného fondu, ale posudzoval len sídlo peňažného ústavu, v ktorom bol zriadený bankový účet prijímateľa plnenia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne, resp. svojvoľné, s priamym dopadom

na niektoré zo základných ľudských práv (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

13. Ústavný súd stabilne judikuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka interpretácie (obyčajného) zákona a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016), samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné.

14. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že súhlasí s názorom všeobecných súdov, ktoré uzavreli, že súdy Slovenskej republiky nemajú právomoc vo veci konať. Vychádzali pritom z čl. 7 ods. 2 nariadenia č. 1215/2012, podľa ktorého možno osobu s bydliskom na území členského štátu žalovať v inom členskom štáte vo veciach nárokov z mimozmluvnej zodpovednosti na súdoch podľa miesta, kde došlo alebo mohlo dôjsť ku skutočnosti, ktorá zakladá takýto nárok.

15. Medzi stranami nebolo sporné, že sťažovateľka svoj nárok opiera o § 24 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z., podľa ktorého poskytuje sťažovateľka z poistného garančného fondu poistné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, za ktorú zodpovedá osoba bez poistenia zodpovednosti v spojení s § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z., podľa ktorého má sťažovateľka právo proti tomu, kto zodpovedá za škodu podľa odseku 2 písm. a), b), f) a g), na náhradu toho, čo za neho plnila.

16. Najvyšší súd konštatoval, že odvolací súd aj súd prvej inštancie dospeli k správne záveru, že v posudzovanej veci ide o nárok sťažovateľky vyplývajúci z mimozmluvnej zodpovednosti. Zároveň však zdôraznil, že si neuplatnila voči žalovanému nárok na náhradu škody (ako to nesprávne uviedli súdy nižších inštancií), ale nárok osobitnej povahy – tzv. postih (regres), ktorý nie je nárokom na náhradu škody. Najvyšší súd pritom odkázal na svoje rozhodnutie č. k. 4Cdo/284/2010 z 28. októbra 2021, ktoré bolo publikované ako judikát R 34/2013 v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky a ktorého právna veta znie takto: *„Právo Slovenskej kancelárie poisťovateľov proti tomu, kto zodpovedá za škodu, na náhradu toho, čo za neho plnila (§ 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov), je regresným právom, a nie právom na náhradu škody. Toto regresné právo Slovenskej kancelárie poisťovateľov podlieha premlčaniu vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe (§ 101 Občianskeho zákonníka), ktorá začína plynúť odo dňa nasledujúceho po dni, kedy bolo poškodenému plnené.“*

17. Ústavný súd konštatuje, že tento záver najvyššieho súdu nevyvoláva ústavne relevantné pochybnosti. Ide o nárok v zmysle § 440 Občianskeho zákonníka, ktorý upravuje nárok osobitnej povahy, ktorý nie je ani nárokom na náhradu škody, ani nárokom vyplývajúcim z bezdôvodného obohatenia, lebo ten, kto plnenie poskytol, bol naň zo zákona povinný, hoci škoda bola spôsobená zavinením iného. Podmienkou vzniku tohto nároku je skutočnosť, že nárok poškodeného zanikol v dôsledku plnenia osoby, ktorá tento nárok uplatňuje (už citované uznesenie najvyššieho súdu č. k. 4Cdo/284/2010).

18. Podľa najvyššieho súdu, keďže právo sťažovateľky na tzv. postih nie je nárokom na náhradu škody, nemožno jeho vznik odvodzovať od škodovej udalosti, ale od momentu, keď bolo skutočne poskytnuté plnenie z garančného fondu. Z toho vyplýva, že miesto, kde došlo ku skutočnosti, ktorá uplatnený nárok zakladá, je v danom spore územie Českej republiky, keďže peňažný dlh plnený prostredníctvom peňažného ústavu je splnený pripísaním sumy dlhu na účet veriteľa v peňažnom ústave (§ 567 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Z obsahu spisu vyplýva, že sťažovateľka uhradila uplatnenú sumu na účet spoločnosti [REDAKOVANÉ], ktorú ČKP poverila spracovaním poisťnej udalosti, a to na účet vedený v banke v Českej republike. Postihový nárok z mimozmluvnej zodpovednosti voči osobe, ktorá má bydlisko v inom členskom štáte, pretože miesto, kde došlo ku skutočnosti, ktorá zakladá takýto nárok, sa nachádza v Českej republike.

19. S ohľadom na uvedené najvyšší súd uzavrel, že námietka sťažovateľky o existencii procesnej vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP je neopodstatnená, a preto rozhodol, že dovolanie v tejto časti je síce prípustné, ale nie je dôvodné.

20. Podľa bodu 15 preambuly k nariadeniu č. 1215/2012 by normy právomoci mali byť ľahko predvídateľné a vychádzať zo zásady, že právomoc sa všeobecne zakladá podľa bydliska žalovaného. Právomoc založená na tomto kritériu by mala byť vždy k dispozícii, okrem určitých presne vymedzených situácií, keď predmet sporu alebo zmluvná voľnosť účastníkov odôvodňuje iný hraničný ukazovateľ. Bydlisko právnickej osoby treba definovať osobitne, aby boli spoločné pravidlá prehľadnejšie a vyhlo sa konfliktu právomoci.

21. Podľa bodu 16 preambuly k nariadeniu č. 1215/2012 musia byť okrem bydliska žalovaného k dispozícii aj alternatívne kritériá právomoci založené na úzkej väzbe medzi súdom a žalobou alebo na účely uľahčenia efektívneho riadneho výkonu súdnictva. Existencia takejto úzkej väzby by mala zaručiť právnu istotu a vylúčiť, že osoba by bola žalovaná na súde členského štátu, s čím nemohla rozumne predvídať. Je to dôležité predovšetkým v prípade sporov týkajúcich sa mimozmluvných záväzkov vyplývajúcich z porušenia práva na súkromie a práva na ochranu osobnosti vrátane poškodzovania dobrého mena.

22. Ústavný súd pripomína, že čl. 7 bod 2 nariadenia č. 1215/2012 sa má vykladať autonómne a reštriktívne (Harald Kolassa proti Barclays Bank plc., rozsudok z 28. 1. 2015, C-375/13, bod 43).

23. Výraz „*miesto, kde došlo alebo by mohlo dôjsť ku skutočnosti, ktorá zakladá takýto nárok*“ uvedený v čl. 7 bode 2 nariadenia č. 1215/2015 sa týka tak miesta, kde vznikla škoda, ako aj miesta, kde prípadne došlo k udalosti, ktorá viedla k tejto škode, takže žalovaného možno žalovať podľa výberu žalobcu pred súdom jedného alebo druhého z týchto dvoch miest (citovaný rozsudok Kolassa, bod 45).

24. Pravidlo osobitnej právomoci uvedené v čl. 7 bode 2 nariadenia č. 1215/2012, na ktoré všeobecné súdy odkazujú, je založené na existencii osobitne úzkej väzby medzi sporom a súdom miesta, kde došlo ku skutočnosti, ktorá nárok zakladá, čo odôvodňuje priznanie právomoci tomuto súdu z dôvodov riadneho výkonu spravodlivosti a hospodárnej organizácii konania (rozsudok Cartel Damage Claims (CDC) Hydrogen Peroxide SA proti Akzo Nobel NV a i., C-352/13 z 21. mája 2015, bod 39; rozsudok Holterman Ferho Exploitatie BV a i. proti Friedrichovi Leopoldovi Freiherr Spies von Büllenheim, C- 47/14 z 10. septembra 2015, bod 72).

25. Určenie jedného z faktorov väzby teda musí umožniť založiť právomoc súdu, ktorý je objektívne najviac spôsobilý na to, aby posúdil, či sú skutočnosti zakladajúce zodpovednosť žalovaného splnené, takže vec možno platne predložiť len súdu, v obvode ktorého sa nachádza relevantný faktor väzby (citovaný rozsudok CDC Hydrogen Peroxide, bod 41). Treba preto preskúmať, kde sa za okolností veci samej nachádzajú faktory väzby umožňujúce stanoviť súdnu právomoc v oblasti mimozmluvnej zodpovednosti.

26. Ako správne podotkol najvyšší súd, súdy nižších stupňov nesprávne identifikovali povahu nároku z mimozmluvnej zodpovednosti, ktorý si sťažovateľka uplatnila podaným dovolaním.

27. Ústavný súd poukazuje na znenie § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z., podľa ktorého má sťažovateľka právo proti tomu, kto zodpovedá za škodu podľa odseku 2 písm. a), b), f) a g), na náhradu toho, čo za neho plnila. Z tohto znenia pritom vyplýva, že sťažovateľka má právo na tzv. postih (regres):

- len proti tomu, kto zodpovedá za škodu podľa § 24 ods. 2 písm. a), b), f) a g) zákona č. 381/2001 Z. z.;
- má právo len na náhradu toho, čo za neho plnila;
- zároveň z obsahu tohto nároku vyplýva, že muselo dôjsť k samotnému plneniu, t. j. ako poukázal najvyšší súd v už spomínanom rozhodnutí č. k. 4Cdo/284/2010, podmienkou vzniku tohto nároku je skutočnosť, že nárok poškodeného zanikol v dôsledku plnenia osoby, ktorá tento nárok uplatňuje. Pre naplnenie tejto podmienky však nepostačuje len samotná skutočnosť, že sťažovateľka uvoľnila finančné prostriedky z poisťného garančného fondu, ale dôležitá je predovšetkým skutočnosť, že tieto finančné prostriedky boli pripísané na bankový účet poškodeného (resp. v tomto prípade na účet uvedený ČKP). Ak by totiž sťažovateľka finančné prostriedky síce uvoľnila, avšak napr. na nesprávny účet, k zákonom predvídanému následku, t. j. k vzniku nároku na regres voči tomu, kto za škodu zodpovedá, by nedošlo. Najvyšší súd preto správne poukázal na § 567 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je peňažný dlh plnený prostredníctvom peňažného ústavu splnený pripísaním sumy dlhu na účet veriteľa. Práve z dôvodu, že v posudzovanom prípade nie je predmetom konania nárok na náhradu škody (ako upozorňuje aj samotná sťažovateľka), nie je dôležité „zmenšenie“ majetku sťažovateľky, ale dôležitým momentom v tomto prípade je uspokojenie nároku poškodeného (v tomto prípade ČKP) na náhradu škody.

28. V nadväznosti na citovanú judikatúru Súdneho dvora Európskej únie je potrebné už len konštatovať, že faktory väzby sú s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu v Českej republike. Tak najvyšší súd, ako aj okresný a krajský súd preto správne vyhodnotili, že v posudzovanom prípade súdy Slovenskej republiky nemajú právomoc, a konanie preto rovnako správne v zmysle § 161 ods. 2 CSP zastavili.

29. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť,

pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, I. ÚS 348/2019).

30. Keďže napadnuté uznesenie najvyššieho súdu posúdil ústavný súd ako také, ktoré spĺňa ústavnoprávne požiadavky súdneho rozhodnutia, a nezistil v jeho odôvodnení svojvôľu alebo arbitrárnosť, ústavný súd nezistil žiadnu možnosť namietaného porušenia práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavnú sťažnosť sťažovateľky preto odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

31. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júla 2022

Peter Straka
predseda senátu